

at give større Understøttelser nu end den Gang. Tværtimod, netop det modsatte er jo Tilfældet, og derfor vil jeg gerne have Lov til at nævne disse Takster for at stille dem i Sammenligning med, hvad der nu bydes fra Venstres Side, og for at vise det forlorne i den Agitation, der fra Socialdemokraternes Side føres mod den Nedsættelse, der her er Tale om. Det er jo godt nok med Kritik, men Kritikken skal dog helst være nogenlunde sagligt underbygget, dersom den skal være af nogen Værdi. Kritik ud i det blaa, af Lyst blot til at kritisere, er ikke saa forskrækkeligt meget værd.

De Satser, som var foreslaaet i det Forslag, det ærede Medlem Hr. Stauning forelagde i 1919—20, var saaledes, at et Ægtepar, der begge var Invalider, kunde faa en fast Understøttelse paa 780 Kr. i København, 710 i Byerne og 640 paa Landet; enlige Mænd kunde faa 420 i København, 380 i Byerne, 340 paa Landet og enlige Kvinder 360 i København, 330 i Byerne og 300 paa Landet. Naar vi sammenligner disse Satser med de 540 Kr. i fast Understøttelse, som nu foreslaas i det foreliggende Lovforslag, synes jeg i alt Fald ikke, der er nogen særlig Grund til at bebrejde Venstre, at de ikke har Hjerte for de smaa i Samfundet, at det, de ønsker, er at komme dem til Livs. Jeg synes, vi kunde med nogen Berettigelse rette den samme Bebrejdelse til det ærede Medlem Hr. Stauning og hans Partifæller, der den Gang ansaa et Forslag med disse Satser for passende, og det paa et Tidspunkt, hvor Prisniveauet var betydeligt højere end nu og Kronens Købeevne ringere. Jeg vil dog mene, at 540 Kr. nu er en langt bedre Understøttelse, end disse Satser var paa det Tidspunkt. Derfor maa ogsaa Socialdemokraterne have mig undskyldt, naar jeg ikke kan falde hen i Taarer over en saadan Fremstilling af Venstres Nederdrægtighed. Jeg maa sige, jeg græder med tørre Øjne derover.

Naar vi nu hører baade det ærede Medlem Hr. Stauning og de socialdemokratiske Talere i Almindelighed Gang paa Gang, Dag efter Dag tale om, hvordan Venstre mishandler de syge, de svage, de smaa i Samfundet, søger at tage Understøttelserne fra dem, saa vil jeg henstille, om de Herrer ikke en Gang vil tænke lidt alvorligt over Spørgsmaalet og sammenligne med de Forhold, hvorunder Loven er givet. Naar alt kommer til alt, vil det dog vise sig, at de foreslaaede Satser har absolut lige saa stor Købeevne, er af lige saa stor Værdi for de vedkommende som de Satser,

der blev fastsat, da Loven vedtoges under helt andre Konjunkturer.

Der er for øvrigt ogsaa et andet Spørgsmaal, som er værd at tage i Betragtning. Jeg ved godt, at fra den Side regner man ikke med det, men jeg synes, vi Lovgivere har Lov til at regne med det, netop under økonomiske Besværligheder. Det kan altid tillades at være rundelig med Understøttelse i Tider, hvor den økonomiske Situation som Helhed er bedre, men jeg synes, der er nogen Rimelighed i, at man, naar de økonomiske Vanskeligheder melder sig i et Samfund, da ogsaa maa tage tilbørligt Hensyn dertil i Lovgivningens baade paa det ene og det andet Omraade.

I 1920—21 forelagde daværende Indenrigsminister Sigurd Berg et Forslag om Invalidforsikring. Dette Forslag adskilte sig fra de to, jeg allerede har nævnt, derved, at man søgte at lægge Hjælpen til Invaliderne over paa Forsikringssystemet, medens de to andre Forslag var bygget paa Forsørgelsessystemet. Dette Forslag blev, som jeg allerede har nævnt, vedtaget enstemmigt paa Rigsdagen, og dette tager jeg som Udtryk for, at der i den danske Rigsdag som Helhed var en alvorlig Forstaaelse af, at det gjaldt om at komme disse Folk til Hjælp, at her var et Omraade, som burde inddrages under den sociale Lovgivning. Villigheden viste sig ogsaa at være til Stede i alle Partier, Forstaaelsen deraf viste sig at være til Stede, og det lykkedes at naa et Resultat, som alle Partier kunde stemme for. Det turde dog være et Bevis for, at man kan samles om enkelte Sager. Man samlede om et Forslag, der satte Invaliderenten til 800 Kr.

Nu staar vi overfor et Forslag om at nedsætte Invaliderenten ud fra den samme Betragtning, som gaar igennem alle de øvrige Forslag, vi behandler i disse Dage, den Samling af Forslag, som er forelagt af Regeringen, og som gaar ud paa at indføre Beparelser, de Beparelser, man nu en Gang ikke kommer udenom, fordi de ganske simpelt er en Nødvendighed, saaledes som Erhvervslivet har det i Øjeblikket. Nu staar vi og skal behandle et saadant Forslag, og saa vil jeg sige, som jeg for Resten allerede har nævnt, at naar der nu er Tale om at nedsætte den Invaliderente, vedkommende kan faa, til 540 Kr. i fast Sum, saa er det jo, som ogsaa den højtærede Sundhedsminister gjorde opmærksom paa ved Forelæggelsen, en Nedsættelse, der staar i Forhold til Kronens forøgede Købeevne. Vi havde, den Gang Invaliderenten fastsattes, en Kronkurs paa 67—68 Ø., nu har vi Kronen i